

[Lohmann]

skal kunne føre arealer i byzone tilbage til landzone, og den 24. april fremsatte ministeren forslag herom i folketinget.

Det er et forslag, hvis intentioner socialdemokratiet kan være enig i, men hvis vi ser på indholdet, må jeg nok udtrykke min betænkelighed.

Det er rigtigt, at visse kommuner ligger inde med meget store arealer, og at de i tiltro til udviklingen først i 1970erne lagde arealerne i byzone i en udstrækning, der dækker behovet langt ud i fremtiden.

Ifølge forslaget kan kommunerne føre arealer tilbage til landzone på grundlag af en kommuneplan, uden at der udarbejdes en lokalplan. Da en sådan plan ikke ville have noget indhold, finder vi denne fremgangsmåde rigtig.

Ejerne af en landbrugsejendom kan i nogle tilfælde selv ansøge om at få ført arealer tilbage til landzone. Jeg synes, det er et mærkeligt afsnit, ministeren har indføjet i forslaget. Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke i alle tilfælde burde være sådan, at det var ejeren selv, der søgte, idet det jo er ham og ham alene, der er berørt, ikke kommunen. Kan ministeren nævne eksempler, hvor kommunen skulle have specielle ønsker om at tilbageføre arealer fra byzone til landzone? I så fald måtte dette da bero på dårlig planlægning, hvilket måske kan være politisk bestemt. Derfor er det interessant at læse i bemærkningerne til forslaget, at arealer, der tilbageføres til landzone, fremover skal fastholdes i landzone. Vil det sige, at vi ad åre kan blive nødsaget til i en given situation at lovgive igen for at få de samme arealer i byzone?

I pressemeddelelsen nævner ministeren, at ejerne kan opnå erstatning i de tilfælde, hvor de har haft berettiget forventning om at kunne udstykke eller bebygge arealerne. Nu er regeringens stramme økonomiske politik pludselig ikke længere så stram. Er det virkelig rigtigt, at ministeren mener, der skal udbetales erstatninger på grundlag af bristede forventninger? Socialdemokratiet må have dette spørgsmål fuldt afklaret, inden det kan tiltræde noget sådant. Hvor mange lønmodtagere tror ministeren ikke der stod med store forventninger forud for årets overenskomstforhandlinger, der totalt bristede i forbindelse med regeringens indgreb i den frie forhandlingsret? Hvad med alle dem, der

trods landbrugslovens erhvervsbestemmelser har købt landbrugsejendomme beliggende i byzone, ja måske endda uden at de har haft bopæl på deres ejendomme? Skal de også have erstatning, eller skal de betale for den ret, de derved har opnået til erhvervelse af landbrugsejendomme uden at skulle opfylde bestemmelserne?

Der er således flere ting, der må afklares, førend socialdemokratiet kan give sit tilsagn til vedtagelsen af dette forslag. De kommunale organisationer er blevet spurgt, og Landsforeningen har i den forbindelse bl.a. udtalt, at den ikke finder det velbegrundet at ændre den hidtidige erstatningsregel, således at omkostningerne deles mellem stat, amtskommune og kommune.

Jeg må således konstatere, at forslaget ikke er i overensstemmelse med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Jeg ved ikke, om man må råde ministeren til at ændre forslaget således, at der kan blive bred politisk opbakning bag intentionerne. Uden væsentlige ændringer af disse forslag kan socialdemokratiet ikke medvirke til gennemførelsen.

Stavad (S):

Jeg skal gøre nogle få bemærkninger om de to øvrige lovforslag, det, der er fremsat af indenrigsministeren, og det, der er fremsat af skatte- og afgiftsministeren.

Det er jo forslag, som er blevet til på baggrund af et udvalgsarbejde. Udvalget har bestået af nogle mennesker fra ministerierne, fra Landboforeningerne og fra Kommunernes Landsforening, men der er en række mindretalsindstillinger fra Kommunernes Landsforening, som ikke er fulgt. Det er meget forståeligt, når ministeriernes repræsentanter har fulgt landbrugets indstilling, at der er et flertal.

Der er ikke rigtig nogen linje i det, der fremkommer her. Man foreslår i indenrigsministerens forslag, at man skal godtgøre den sidste ejer grundskylden. Man foreslår omvendt i skatteministerens forslag, at frigørelsesafgiften skal betales, uanset at der er sket ejerskifte, og uanset at den sidste ejer ikke er den, der har betalt frigørelsesafgiften.

Det er nogle af de ting, vi gerne vil kigge på i udvalget. Jeg skal ikke afvise, at der kan være begrundelser for det, men vi vil i hvert